

דברי הכפר

ישראל במלחמה

בצל המלחמה הוחלט כי הלוגו הרשמי יכלול את הסלוגן "גבורה
ישראלית", ויוצרי הלוגו אמרו כי הגוון הצהוב במגן הדוד מבטא את
המחויבות להשבת החטופים

גיליון מס. 2824 * ב' באייר תשפ"ד * 10 במאי 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יום הזיכרון ויום העצמאות

השנה נציין את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל בטקס באמפי ולא בדשא של חדר האוכל.

ניפגש ביום ראשון בערב בשעה 19:50

ביום שני נקיים טקס בבית הקברות
בשעה 11:00

וטקס נעילה באמפי בשעה 20:00

את ערב יום העצמאות נציין באמפי בתוכנית שונה מהרגיל .

לאחר הטקס יתקיים מופע לכל המשפחה:

אמן החושים הראל פפו במופע המשלב בין טלפתיה, משחקי מוח, קריאת מחשבות, הזזת חפצים ע"י המחשבה (טלקינזיס) בשילוב סטנד-אפ מקורי וסוחף.

בר מפנק, שתייה חמה (קפה הפוך, אספרסו)
קפה קר, תה, שוקו חם. סחלב
ובירה קרה מהחבית.
נתכבד בעוגות טעימות בשפע.

פעילות rdnd כמיטב המסורת
לגילאי א'ו' בשני סבבים

בשעה 22:00 לערך נתכנס סביב מדורה לערב שירים חמים ונעים.

פרטים נוספים נפרסם בהקדם
באהבה
צוות התרבות

ליום השואה | פרנויה

1. וישמע שואל כי נודע דוד ואנשים אשר אתו; ושואל יושב בגבעה תחת האשל ברמה וחסניתו בידו, וכל עבדיו נצבים עליו. ויאמר שואל לעבדיו הנצבים עליו, שמעו נא בני ימיני: גם לכלכם יתן בן ישי שדות וכרמים לכלכם ישים שרי אלפים ושרי מאות. כי קשרתם כלכם עלי, ואין גלה את אזני בכרת בני עם בן ישי, ואין חלה מקם עלי וגלה את אזני: כי הקים בני את עבדי עלי לארב פיום הזה. (שמואל א פרק כב)

2. פרנויה היא מצב פסיכטי, מלווה בפחד, חרדה ומחשבות שווא, שבו חש האדם כי הוא נרדף, אף על פי שאין לכך ביסוס במציאות. מקור המילה מיוונית, *Paranoia* - παράνοια שמשמעותה שיגעון.

3. תחושת הרדיפה באה לידי ביטוי בחשדנות יתר. במצבים קיצוניים עלול האדם הפרנואיד לכלוא את עצמו בחדר אחד למשך שעות ארוכות מתוך חשש שעוקבים אחריו, ואף להרחיק עד למחשבות של ריגול מהחלל, חשש שחייזרים או סוכנים חשאיים עלולים לחטוף אותו. (מה שלפעמים רחוקות עתיד להתגלות כנכון, בעיקר לגבי החייזרים)

4. הודות לאמי שלימדה אותי בחייה, אני יודע היום מהי פרנויה ומהו מוות. אמי הייתה פרנואידית שנרדפה על ידי הנאצים (ופעם מזמן אפילו חשבת שהאידי בפרנואידי בא מהמילה 'יהודי'). ובהמשך חייה לאחר שנמלטה מהם המשיכה להיות נרדפת על ידי צלליהם כמו שעלו ממוחה הקודח.

5. אמנם על השאלה מהו מוות, איש טרם השיב. פשוט משום שאיש עדיין לא חזר משם כדי לספר מה קורה לאחר שמתים. אך הודות לאימי, שהשתעשעה בשאלת המוות כל כך הרבה פעמים בחייה, בעצם למדתי מהם חיים לאחר המוות.

6. בהיותה ניצולת שואה התקשתה מאוד להחליט במה היא רוצה יותר, לחיות או למות. וכדי לפתור את השאלה הקשה מנשוא אחזה בשניהם מבלי להרפות. וכך חיה את חייה מתוך להיטות ותשוקה גדולה, כשמדי פעם היא מתאווה למות ומנסה להתאבד. וכאשר היא מנסה להתאבד גואה בה לפתע שוב תשוקה גדולה ובלתי מרוסנת לחיות. והיא שבה ונאחזת בחיים כניצול סערה הנאחזת

בקנה קש. היו שנים בהן חשבתי שהיא התגלמות עוף החול שירד לשכון בגופה השבור.

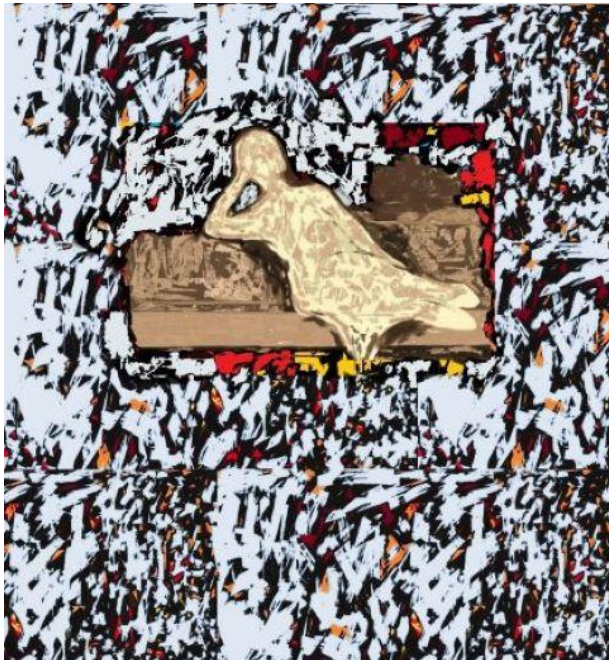
7. אימא לא יצאה לעולם מהבית. הייתה יושבת ליד החלון ומתבוננת דרכו בחרדה דרוכה אל המדרכה שנמשכה עד לשיחים ולעצי הברושים. יום אחד שאלתי אותה על מה היא מסתכלת והיא ענתה לי: "דודו זה שלא רואים את הגרמנים לא אומר שהם לא שם!". כמה הרבה חרדה ציוותה לי במילים אלה.

8. היו ימים שבהם הייתה באה רוח מן הלולים אחרי הצוהריים, נושאת אליה לחלון את העשן של התרנגולות המתות שנשרפו בקרימטוריום של הלול, והיא הייתה מתחרפנת. מהעשן. מהזיכרונות.

9. למרבה הפליאה סיימה את חייה באופן טבעי ובשנתה, בכפר הנשיא. מתה חודש לפני שמלאו לה 90. איש לא האמין שאישה שמשאלת מוות בוערת בעצמותיה בעוצמה כה גדולה, תחזיק מעמד כל כך הרבה שנים. בסוף שכבה בבית הסיעודי "בית יונתן" כשהיא מחוסרת הכרה במשך כשבוע, עד שלפתע פקחה את עיניה הביטה אלי במבט הכי בהיר שנתנה בי מימיה ואמרה: "תודה רבה... ואז מתה."

10. שיר אחד על כמעט מות אם

כְּשֶׁאִמָּא שָׁמָּה קָץ לַיְמֵיהָ
רוח מערבית נָשַׁב
מֵהַלּוּלִים אֶת הָעֵשֶׁן
וְאֵנִי הִתְקַפְּלִיתִי תַּחַת הַמָּטָה
בּוֹחֵן בְּבִהְלָה אֵיךְ
מְעַצְבוֹת הַשְּׁנִיאוֹת אֶת הַצְּלָלִים
לְגוֹשֵׁי אֵימָה בְּמַחֶה הַקּוֹדֵם.
וְהִיא עוֹלָה בְּגֵרֶם זְכָרוֹנוֹת
לְמַצָּא אֶת הַגְּרָדוֹם בְּקִצְהוֹ
וְלִצְעֵק לְמַטָּה שְׁמוֹת אֱלֹהִים שְׂרוּפִים.

אִמָּא שָׁמָּה קָץ לַיְמֵיהָ
שִׁיכְלָה הָעֵשֶׁן מֵהָאֶרֶץ
וּכְשֶׁבָאוּ אֲנָשִׁים בְּלֶבָן
וְהִצְמִידוּ צִנּוֹר דֶּק
שֶׁל חַיִּים לְנִשְׁמַת אָפָה
עָלוּ שְׁפָתֶיהָ לְחִיּוֹה רְפָה
אֵנִי שִׁידַעְתִּי יִשְׁבְּתִי לְרַגְלֶיהָ
אֶסוּר בּוֹשָׁה לּוֹהֲטָת
וְהִתְאַמְצְתִּי לְאַהֵב אוֹתָהּ
כְּקִבְצָן חֲשׂוֹק שְׁפָתַיִם
וְכָאֵב בִּי חִיּוּקָה
כְּשֶׁקִּצְהָ בְּיְמֵיהָ בְּיָמֵי.

כוס אחותך | או גלגולו של פסוק

1. שָׁרֹן וַיְגֹן תַּמְלָאִי; כּוֹס שְׁמָה וַיִּשְׁמָמָה, כּוֹס אַחֻתְךָ שְׁמָרוֹן.

2. לאחרונה בתוך הימים הקשים שנוחתים עלינו, מופיע גם הסיפור הבלתי נגמר של החטופים. והתחושה המתסכלת עד כדי נואשות מכך שנתניהו יהיה תמיד הראשון לסכל עסקת חטופים מיד ברגע שהיא מתקרבת להבשלה. זה כולל גם הצעה ישראלית. כל זה מוליד צורך עז להסתייע בקללות עסיסיות, שכידוע לכולנו, מצפייה במשחקי כדורגל בעיקר, מסייעות בידנו לפרוק מתח מצטבר. והרי לכם המלצה על הבוקר.

3. פרק כג בספר יחזקאל הוא בן זונה של פרק. הפועל זנה מופיע בו בשפע על כל צורותיו וכיווניו. ממש כמו שגברים גברים יודעים להתגסס כאשר הם נמצאים במילואים או חשים חסרי ביטחון. דבר הגורם להם מיד להתבוסס בתחרות האווילית האהובה עליהם - למי יש יותר גדול. וזה כולל את אלוהי היהודים הגברי. שלו יש כידוע הכי גדול: "וַתִּזְן אֱהֵלָה תַּחְתֵּי; וַתַּעֲגֵב עַל מְאֵהָבֶיהָ, אֶל אֲשׁוּר קְרוּבִים. לְבִשֵׁי תְכֵלֶת פָּחוֹת וּסְגָנִים, בַּחֹרֵי חֶמֶד כָּלָם; פְּרָשִׁים, רִכְבֵי סוּסִים. וַתִּתֵּן תִּזְנוּתֶיהָ עֲלֵיהֶם, מִבְּחַר בְּנֵי-אֲשׁוּר כָּלָם; וּבְכָל אֲשֶׁר עָגְבָה בְּכָל גְלוּלֵיהֶם נִטְמָאָה. וְאֶת תִּזְנוּתֶיהָ מִמְצָרִים, לֹא עָזְבָה כִּי אוֹתָהּ שָׁכְבוּ בְנֵעוּרֶיהָ, וְהָמָּה עָשׂוּ דְדֵי בְּתוּלֶיהָ; וַיִּשְׁפְּכוּ תִזְנוֹתָם עָלֶיהָ. לְכֵן נִתְּתִיהָ בְּיַד מְאֵהָבֶיהָ בְּיַד בְּנֵי אֲשׁוּר, אֲשֶׁר עָגְבָה עֲלֵיהֶם. הִמָּה גְלוּ עֲרוֹתֶיהָ בְּנִיָּה וּבְנוֹתֶיהָ לְקַחוּ, וְאוֹתָהּ בְּחָרֵב הָרְגוּ; וַתְּהִי-שֵׁם לְנָשִׁים, וַיִּשְׁפוּטִים עָשׂוּ בָּהּ. וַתֵּרָא אַחֻתָהּ אֱהֵלִיבָה, וַתִּשְׁחַת עֲגָבָתָהּ מִמְּנָה; וְאֶת-תִּזְנוּתֶיהָ מִזְנוּתֶיהָ אַחֻתָהּ". אין ספק שהפעם הקב"ה יורד נמוך בבואו לדבר את יחזקאל, כמו שנתניהו מדבר את עמית סגל, ועל הדרך מראה לכולם שגם הוא יודע להיות כמו כל גבר מתעלל, כאשר הוא חש עצמו נבגד.

4. חולפות להן השנים כהרגלן, ואחד הדברים הנפלאים שקרו בעידן המודרני לאדם מהישוב שנקלע למשפט לא מובן בשפה מסוימת, זה שיש לו את מנוע החיפוש והמתרגם של גוגל. מדהים לגלות איך באורח מופלא לעתים, מושג מימים קדומים שב ועולה מנבכי העבר באמצעות מנוע החיפוש ומקבל משמעות מצחיקה ולעתים אף גרוטסקית. וזה קורה בעיקר כאשר מנסים לתרגם לאנגלית קללה בערבית הכתובה בשפה העברית. מנוע החיפוש שצריך להעביר משמעות דרך שלוש שפות מייצר תרגום נפלא, ובורא אופציה תרבותית חדשה ומרסקת.

5. עכשיו תשמעו סיפור, לאחר פיטוריו של דייוויד בלאט מקבוצת קליבלנד קאבלירס, התמלא חשבון האינסטגרם של לברון ג'יימס בקללות וגידופים בערבוביה באנגלית ובעברית, שכתבו בזעם אוהדים ישראלים של דייוויד בלאט. בין שאר הגידופים שהופיעו בחשבון היה כתוב גם "כוס אחותך".

6. עיתונאים אמריקאים שניסו להבין מה זה אומר לעזאזל "כוס אחותך", נעזרו במתרגם המפותח של גוגל שתרגם "כוס אחותך" ל "the cup of your sister". "עוד קצת חיפוש בגוגל והם עלו על פסוק לג מפרק כג בספר יחזקאל "שָׁרוֹן

וַיְגֹן תִּמְלֵאִי; כּוֹס שְׁמָה וְשְׁמָמָה, כּוֹס אַחֻתְךָ שְׁמֵרוֹן."

פשש סחו לעצמם העיתונאים האמריקאים בהתפעלות, הישראלים האלה יודעים לקלל ממש כמו כומר אוונגליסטי בדרשת יום ראשון הנרגשת שלו.

7. לכן מהיום אם יבוא לכם דחף בלתי ניתן לכיבוש לקלל, כאשר אתם מוצאים עצמכם בסיטואציה מעצבנת מסוג שנע מהטווח המשפחתי/פוליטי עד לזה הציבורי במגרש הכדורגל, פיתחו את הפה ואמרו בקול גדול: "the cup of your sister" ניסיתי זה עובד מצוין.

8. אז "cup of your sister" ראש הממשלה בנימין נתניהו. תחזיר כבר את החטופים. עכשיו!

9. בצילום: עוד גרסה מהטבע ל"כוס אחותך".

פינת הקריקטורה השבועית: משיא משואה זו...

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

• מרגה גורן ז"ל

הבוקר התבשרנו על פטירתה, בשיבה טובה, של מרגה גורן ז"ל.

מרגה גוטהלף, הגיעה מגרמניה לאנגליה עם הקינדרטרנספורט, והצטרפה להכשרה של הבונים. במשך שלוש שנים היא ושמואל חצור היו חברים, וכפי ששמואל כתב בזיכרונותיו: "גם למרגה וגם לי זאת הייתה אהבת נעורים. המעורבות ההדוקה בינינו והתעסוקה בהכשרה, סייעו לנו להשכיח את העבר. שנינו לא חשבנו על מצבנו בעבר ועל הבדידות שבאה עם המעבר לאנגליה ועל כל מה שעבר עלינו."

מרגה עלתה ארצה בעלייה ב', ועל הספינה היא פגשה את אחד ה"גדעונים" אנשי הפלמ"ח, אשר ליוו את הספינות והיו אנשי הקשר עליהן. הצבר והבחורה מגרמניה/אנגליה התאהבו, התחתנו ובאו לכפר הנשיא. אורי התגייס לחיל הקשר בצבא הצעיר של מדינת ישראל, ורצה להמשיך לשרת בצבא הקבע. אבל קיבוץ כפר הנשיא החליט שהוא לא יכול להיות גם בצבא וגם חבר קיבוץ (!), וכך המשפחה עזבה את כפר הנשיא. במבט לאחור נראה שזאת הייתה עוד אחת מהשגיאות של הקיבוץ הצעיר.

מרגה ואורי שמרו על קשר עם הקיבוץ לאורך הרבה שנים.

• תולדות – סיפור חייו של טומי עמית

תודה לגילה עמית שהעבירה אלי את ספרו של טומי ז"ל. הספר מצטרף לסיפורי חיים של חברים רבים, והקריאה בהם מסייעת בידינו גם להכיר את האנשים עצמם, אך גם להכיר את הסיפור הכללי של כפר הנשיא בשנותיו הראשונות.

קראתי את ספרו של טומי בעניין רב עד השורה האחרונה: "וגם על זה (אכתוב) בהמשך. חבל שלא היה המשך, אבל ב 165 העמודים שקבלתי היה סיפור שהחשיפה האישית, מעורבת בו עם ההסתרה, בעיקר של שמות הדמויות שעליהן הוא כותב, בעיקר של חברי הקיבוץ שאני חושבת שאני זוכרת. וכך נשארתי עם סיפור גדוש, ועם עוד שאלות, שהייתי רוצה לשאול את טומי, בשבתנו על הספסל שמחוץ לביתו.

• מפגש אוהבי הספר:

לאחר המפגש המוצלח של אוהבי הספר, סיכמנו לקיים פעם בכמה שבועות מפגש, שבו כל אחד יביא מהבית ספר שהוא ממליץ עליו, ומוכן למסור אותו או להשאיל אותו (אפשר במקום ספר, להביא רשימה של ספרים מומלצים – להדסה יש רשימה כזאת של עשרות, ואולי יותר ספרים מומלצים). הספרים האלה ישמשו בסיס לשיחה ולהחלפת המלצות ודעות.

המפגש הבא יתקיים ב"מפגש" ביום שלישי 22.5 בשעה 17.00

להתראות!

• קייטרינג

בשבוע שעבר חגגנו אירוע משפחתי בקהילה של אלישע בזכרון יעקב. במשך שבועות רבים חפשנו קייטרינג לאירוע הזה (וחשוב היה, כמובן שיהיה כשר). החלטנו שננסה למצוא מישהו שנפגע ממלחמת חרבות ברזל (או שהיה במילואים, והעסק שלו זקוק לתמיכה, או מפונה מהישוב שלו), אחרי שפסלנו את אלה שמגישים בשרים למיניהם, את אלה שהם רק מאפייה או מסעדה, הצלחנו לבסוף למצוא את "ארבע גבינות" של לואיס מקיבוץ מפלסים. מספר הטלפון שלו **0543314402** השירות מעולה האוכל מצוין, המנות נדיבות. לכל מי שמתכנן שמחה בקיץ הקרוב, זוהי המלצה.

• הימים הנוראים

בכל שנה השבוע שבין יום הזיכרון לשואה ולגבורה לבין יום הזיכרון לחללי מלחמות ישראל, הוא שבוע קשה מאד. השנה הוא קשה שבעתיים, הן יום השואה, שאמנם אינו דומה לשבת הארורה של השבעה באוקטובר, ובכל זאת חוטים מרגשים מאד מקשרים בין השואה ובין השבעה באוקטובר.

ביום הזיכרון לחללי מלחמות ישראל השנה מצטרפות למעלה משבע מאות משפחות שכולות חדשות, והכאב הטרי כבד מאד.

ובתוך הכאב הזה, אנו מתענים בחרדה לגורל החטופים בעזה, ודווקא בשבוע הזה בולט המשחק המחריד במשא ומתן על שחרור החטופים והוא שוחק אותנו יותר ויותר. אלה הם ימים נוראים באמת.

נעים להכיר

נעים להכיר – משפחה מגוייסת / מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר משפחות מגוייסות מקהילת כפר הנשיא

והשבוע – משפחת בר שמואל.

מי אנחנו?

ניצן ונדב והילדים כרם (5.5) וחורש (3). התקבלנו לחברות מרחוק לפני שנה, כרגע אנחנו גרים בראש פינה, רכשנו שטח בהרחבה ומקווים לבנות בקרוב. ניצן גדלה בראש פינה ונדב במקור מנהריה.

מה עושים באזרחות?

נדב מגדל אבוקדו עבור קיבוץ יראון, בשטחים שבצומת כח. ניצן אקולוגית, עובדת במכון מחקר "שמיר" בקצרין ובאוניברסיטת חיפה, עוסקת במחקרים על פטריות, במדע אזרחי ובפרוייקטים נוספים.

מה עושה במילואים?

לוחם בפלוגה מסייעת בגדוד נח"ל. כרגע שייכים לגזרה הצפונית. באימונים לפני המלחמה התכוננו לתרחיש של חדירה ליישובי הגבול, כשהתפקיד שלנו הוא לכבוש מחדש שטחים מידי החיזבאללה. גוייסתי ב 7/10, השתחררתי ב 10/3, ואני מתוכנן לצאת בתחילת יוני לחודש וחצי, אם לא תהיה הקפצה קודם לכן.

ניצן: נדב עושה המון מילואים, גם בלי קשר למלחמה. כשהכרנו, נאמר לי שהוא עושה מילואים של חודש פעם בשלוש שנים. בפועל מאז שהבת הגדולה שלנו נולדה, הוא יוצא פעם בשנה וחצי לחודש וחצי. גם בקורונה, גם כשהייתי בהריון, גם כשיש לחץ – זה שם, פתאום את לבד. הם עושים כ"כ הרבה מילואים, שהגענו למלחמה הזו מוכנות מבחינת קבוצת ווטסאפ לנשות המילואים – המג"ד שלהם פתח לנו אותה כבר ב 2022. מה שקרה זה שבגלל שגברים של המילואים לא נוטים לספר לנשים שלהם מתי הם הולכים למילואים, אז הן מתעצבנות ולא נותנות לגברים ללכת. אז המג"ד הקדים תרופה למכה, פתח קבוצה שבה הוא יכול להודיע לנשים בעצמו, והן יכולות להכניס את זה ללוח"ז.

נדב: בשנים האחרונות היינו הרבה בצווי חירום, שזה הקפצות, לחברון, שובר גלים, ועוד. בצו רגיל אתה יודע שלושה חודשים מראש, והקפצות זה מעכשיו לעכשיו. יש תמיד נעליים צבאיות מוכנות ליד הכניסה. עכשיו יש גם שכפץ ליד המיטה.

7/10

ב- 6/10 עשינו קמפינג בביריה. התעוררנו מהאווירה הפסטורלית למבול של טלפונים, ואינפורמציה, ניסינו להתארגן תוך כדי שאנחנו מבינים שזהו, נדב הולך להיות מגוייס. נדב: התגייסנו בצו 8, ועדיין זה היה אירוע מאוד מוזר, שאני יוצא מהבית, ויש שקט כזה בחוץ, וכמעט כל חניון שאני רואה בדרך, מפוצץ ברכבים של אנשים שגויסו. זה מרגיש כמו מלחמת קיום ממש.

חמישה חודשים

בהתחלה היינו פה באזור, בשטחים החקלאיים שלנו, כעתודה. אפילו מצאנו כמה ימים להתנדב בקטיף בתוך השטח שלי. היה לי הרבה יתרון בהיכרות של השטח. היינו שילוב של גדוד רגלים עם כח של שריון, אז היו לנו האמרים, נגמשי"ם וטנקים, ולי היו גישות לשערים, וידעתי לבנות עבורם מסלול שהוא לא עם גשרים. רק אחרי שהכל ייגמר, נקלוט מה הלך פה מבחינת ההרס של השטח החקלאי שעברנו בו. אחר כך עברנו לגליל המערבי, על הגבול.

הייעוד שלנו, שתמיד התאמנו אליו, זה התמרון בצפון, בסוף לא היה תמרון והיינו במוצבים לאורך הגבול, גם ביצענו פעולות מאוד מוצלחות עם יחידות מיוחדות, למשל עם מגלן, היו לנו פעולות משותפות עם טנקים. גם הצבנו מצלמות, כשהיה ערפל ניצלנו את זה להציב מצלמה או להרים גדר תיל ולשים רשת הסוואה. כל הזמן סרקנו את הצד השני, בניסיון להבין מה הוא מנסה להכין לנו. וגם היינו כח עתודה. היה הרבה כסף, נסענו לטייל המון, במקומות שהם שמורות טבע, שאסור בד"כ להיות בהם, בגלל הלחימה זכינו לטיולי האמרים, הגענו לכל נחל אפשרי, היינו כמעט בכל היישובים לאורך הגדר, יש לנו אזור יפהפה. (ניצן: כאקולוגית, אני אומרת אלוהים אדירים, לאן נחזור אחר כך עם כל ההרס שהם עשו שם).

זה התחיל, ולא נגמר, ופתאום מצאנו את עצמנו חודשים רצופים במילואים. יש אנשים שהילדים שלהם רק נולדו, והם חזרו ופתאום יש להם ילד בן חצי שנה.

ניצן: כשנדב יצא למלחמה, חורש הבן הצעיר שלנו, לא ידע לדבר, היו לו מילים בודדות. וכשהוא חזר, במרץ, הוא כבר מדבר משפטים שלמים. בשלב מסוים הוא שאל אותו - למה אתה בבית שלך? למה אתה לא בבית שלנו? אתה לא רוצה להיות בבית שלנו?

המשפחה בבית

ניצן: רגע לפני המילואים, זה היה בסתיו, החלטנו שבחורף, כשתהיה לו פחות עבודה, הוא יהיה יותר בבית ואני אוכל לתת דחיפה לפרוייקטים ולהתקדם מקצועית. ואז....

בהתחלה הוא היה קרוב, היה בא להתקלח בבית, ראיתי אותו פעם בשבוע. כשהם עברו לצד השני של הגליל, זה היה שבירה. אחר כך הם התחילו לצאת שבוע-שבוע (נדב: המחלקה הרימה דגל אדום למ"פ ולמג"ד, אמרנו שלא מוכנים להמשיך ככה, אז התפשרו איתנו על שבוע-שבוע).

וזה גם לא קל, כי הילדים מחכים בקוצר רוח, ואז הכל חורק, עד שהוא נכנס לשיגרה של הבית, ואז הוא הולך, ואז צריך לאסוף את הילדים, כי יש יומיים שהם בוכים, איפה אבא, ואז מתכוננים לקראת הפעם הבאה.

אני רוב הזמן לא בכיתי חוץ מפעם אחת שהיה סיפור שממש נתקלתי באטימות כל כך גדולה כלפי המצב שלי, שבמשך שלושה ימים כמעט לא הצלחתי להפסיק לבכות, אפילו כשלקחתי את הילדים לגן. הצלחתי להמשיך לעבוד חלקית, אבל היו פרוייקטים שנאלצתי לעצור, הכנסות ירדו, יש לזה השפעה גם קדימה על העשייה שלי. עכשיו אני מצליחה לקדם כמה דברים, אבל עוד מעט הוא יוצא שוב למילואים, אז אני לא באמת יכולה להתחיל דברים חדשים ולחזור לעשייה מלאה.

החזרה הביתה

נדב: החזרה הביתה היתה מוזרה. כשהתגייסנו, היתה תחושה של נכונות להקרבה, כי אנחנו יודעים שאזרחים נהרגים. הצוות התמלא אחרי ששנים הוא הצטמק, אנשים הגיעו מחו"ל, השאירו שם משפחות ובאו, נהיינו מחלקה מלאה מוכנה ונחושה להיכנס ללבנון. הרגשנו שזו זכות. ואז מגיע השחרור, וזה מוזר, כי כל חמשת החודשים האלה, עשינו כמה דברים, אבל רוב הזמן היינו עתודה. והיה לי מוזר שזה נגמר. כי זה לא נגמר. עדיין יורים עלינו, עדיין לא מימשתי את החוב שלי. כל שנה אני הולך ומתאמן, מטווחים, ניווטים – יש איזו סיבה לזה שכל שנה אני עושה את זה, שומר על כשירות. יש לי אחריות כלשהי. זו התחושה שמלווה אותי.

ניצן: כשהוא חזר, הייתי אמורה להיות מאוד מאושרת, אבל לא הייתי מאושרת. כל החצי שנה הזו הייתי במצב של הישרדות, כמעט ולא בכיתי, חוץ מכשדברים ממש שברו אותי, ואז כשהוא הגיע, החלטתי טיפה לשחרר, והטיפה לשחרר הזה היה ממש ערבול רגשות. דווקא מאז שהוא חזר, אני יכולה יותר להרגיש, וזה לא כ"פ. כי מה שקורה הוא ממש נורא. ואני מבינה מה עבר על אנשים, כי לפני כן הייתי רק עסוקה בלחשוב מה אני צריכה לעשות. גם התרגלתי לעשות את הדברים בבית בצורה מסויימת, מתי אני שוטפת את הכלים, ואיך הילדים עוזרים, והיתה שגרה, ופתאום נדב הגיע וכל השגרה נהייתה אחרת. זה מגניב, אבל זה גם חרק.

דבר נוסף שהחוששים שלו הפכו להרבה יותר מחודדים משלי, הוא מאוד מודע להתראות של פיקוד העורף, יודע מתי דברים עלולים לקרות, רואה הרבה יותר חדשות, הגוף דרוך. אני באיזשהו מקום רציתי להיות בהכחשה, והוא לא יכול להרשות לעצמו להיות בהכחשה.

נדב: יכול להיות שזה קשור גם לזה שיש לי אח בעזה, ועוד אח על הגבול הצפוני. אז אני רוצה לדעת מה קורה. וגם כשאני בבית, אז החבר'ה שלי נשארים בחזית. אז אני צריך לדעת מה קורה.

סבב ב'

בעוד כמה שבועות, אם לא תהיה הקפצה קודם, נדב יחזור למילואים, עוד לא ידוע אם לצפון או לדרום. והתחושה עכשיו היא שכמעט כולם חזרו לשיגרה, אבל אנחנו עדיין באותו מקום שהיינו בו – הוא שוב הולך לשם. והפעם, לא תהיה את התמיכה שהיתה בהתחלה. כבר אין התחושה של החירום, שבה יש יותר עזרה, אמפטיה, עורף מגוייס,

התנהלות אחרת. אנחנו כל כך הרבה זמן במצב של לחימה, שזה נהיה שיגרה. זה שאנשים במילואים, זה כאילו החדשות של אתמול.

נדב: זה טוב שהמדינה הצליחה לחזור לשיגרה כלשהי, כי אי אפשר להישאר בסיטואציה של חירום לאורך זמן.

ניצן: אין מערכות תמיכה אמיתיות שיתנו מענה למשפחות של מילואימניקים לאורך זמן, אין שירותים בסיסיים, בשיגרה, שכשהבן זוג שלך יוצא לחודש, שלושה שבועות, שבועיים – צריך להיות מאגר שירותים שעוזר. אני חושבת שצריך להיות דבר כזה, שמחזיק לאורך זמן. אני איבדתי היקף משרה בתקופה הזו, וזה דבר שישפיע עליי גם הלאה. יש נזק לקריירות שלנו, של שנינו, יש נזקים בהיבט המשפחתי. צריך להיות מענה לדברים האלה.

משהו נוסף

ניצן: לב הקיבוץ הציל אותי, בהתחלה. הייתי באה לשם עם הילדים, כשלא היה כלום. אוכלים טוסט. הילדים היו משחקים, אני הצלחתי פה ושם לעבוד קצת עם המחשב. אני מלאת תודה למקום הזה.

וגם אנשים, ששאלו איך הם יכולים לעזור. לא ידעתי מה לענות, כי לא ידעתי מה אני צריכה. אבל עצם זה ששאלו מה אפשר לעשות, ושאלו מה שלומי, עשה טוב.

תודה רבה, ניצן ונדב יקרים, ששיתפתם וסיפרתם. דיברנו הרבה, והיה נעים להכיר. מקווים שתגיעו לקיבוץ במהרה, ושכולם יהיו בבית, בשיגרה מיטיבה ומרפאה.

שלום לקהילת כפר הנשיא – נעים להכיר! אנחנו משפחת שטיין. קצת על עצמנו:

שקד (37), אמילי (35), גאיה (4), וזיו (חודשיים וחצי), גרים כרגע בישוב כרכום. אמילי ילידת בוסטון מסצ'וסטס, ארה"ב. עברה לארץ בגיל 25 למען לימודי תואר שני באוניברסיטת בן גוריון, קמפוס שדה בוקר. שקד יליד פתח תקווה, גדל בגן יבנה. נפגשנו בשדה בוקר בלימודי התואר השני. לאחר כמה חודשים ביחד, אמילי עשתה עלייה רשמית לארץ. החלטנו להמשיך לחיות שם ולעשות דוקטורט (שנינו בתחום של הידרולוגיה ומשאבי מים). לאחר סיום הדוקטורט טסנו לפוסט-דוקטורט של שנתיים בגולדן, קולורדו, ארה"ב. בהיותנו בארצות הברית מצאנו עבודות בצפון הארץ. שקד עובד בתור חוקר במעבדה לחקר הכנרת, חקר ימים ואגמים לישראל וחוקר את הכנרת. אמילי עובדת בתור חוקרת במכון שמיר למחקר בקצרין ומתעסקת בתנועת זיהומים שונים בתת הקרקע. מאז שחזרנו לארץ אנו מחפשים את ביתנו בקהילה בצפון. אנחנו אוהבי טבע, מרבים לטייל ולהיות בחוץ. מטפסים בקיר טיפוס ובצוקים בטבע. אוהבי ספורט, שקד משחק טניס, אמילי רוכבת על אופני שטח וגאיה פשוט מלאת אנרגיה. גרנו בכל מיני מקומות, ראינו הרבה ועכשיו אנו מעוניינים להתמקם, לגדל את ילדנו בנחת במקום הנכון עבורנו, כפר הנשיא.

למה כפר הנשיא?

אנחנו אוהבי אנשים וקהילה, מעוניינים לחיות את החיים המשותפים עם קהילה מצוינת ואנרגטית שלמדנו קצת להכיר בתהליך הקליטה ומתרגשים להכיר עוד בעתיד. כפר הנשיא נראה לנו כמו מקום שאנשים אוהבים לגור בו ולאהוב אותו ואנו מחפשים מקום כזה שנוכל לתרום בו ולקבל בתמורה. העבר האנגלוסקסי של הקיבוץ מהווה יתרון משמעותי עבורנו שכן אנו בית דובר אנגלית ועברית.

אנו מחפשים מקום שקט, מקום שמכירים את השכנים ומבלים זמן ביחד, מקום בטוח לילדים אשר יחוו ביטחון לרוץ ולנסוע באופניים לחברים שלהם, מקום שמוקיר חיי קהילה ויש בו תחושה ביתית ומשפחתית. בקצרה - כפר הנשיא.

נשמח מאוד להיות חלק מקהילת כפר הנשיא ולהצטרף אליכם למשפחה.

משפחת שטיין.

שנת בר/בת המצווה מזמינים אתכם לקחת חלק במשימת

שטיפת הרכבים המסורתית!

כל ההכנסות לטובת השלמת המשימות של השנה שלהם

אז מה מחכה לכם *בשישי הקרוב החל מ-9 בבוקר*?

שטיפה *חיצונית* מקצועית עם בני נוער אנרגטיים במיוחד

רכב קטן- 20 ש"ח

רכב גדול- 25 ש"ח

בית קפה מפנק!

קפה ופרוסת עוגה טעימה (מגוון רחב!) כל סוגי הקפה ומגוון סוגי חלב (הפור, קר, נס, אספרסו, שחור, תה)

מכירת *עוגות מפנקות ושוות לשבת*!

שמרים/ גבינה פירורים

תפוחים ועוד!

מלא נערים ונערות מחוייכים שבאו להנעים את זמנכם

לקיחת חלק במסורת קיבוצית

כולם באים לפרגן!

מחכים לכם בחניה הגדולה (מול הגנים)

**שנת בר/בת מצווה
מזמינים אתכם**

לשטוף את הרכב שלכם
ולהתפנק בקפה ועוגה!

שישי החל מ-9 בבוקר!

שירי מלחמת חרבות ברזל

שיר לכרמל

מילים: רננה ליש
לחן: רמי קלינשטיין

מהתיק שהבאת מהודו לא גזרנו את הפתק
שמתי בו סרטים, שאקח אל הכיכר
את תצחקי עלי, פתאום יש לי סנטימנטים,
לכל החפצים, הקטנים, מן העבר

זה לא הבית שהכרת, אין אפילו דלת
החלונות מנופצים, ובמקלחת המראה
החור מהפגז וכל הבלאגן הזה,
אמא היתה משתגעת, אם רק היתה רואה

כרמל כאן אבא
אעשה הכל עד שאראה אותך חוזרת.
נוכל פשוט לנשום, בלי לפחד ממה שעוד יכול להיות
נהנה מיום יפה, אולי מסתם ריצה בערב
מטיול אל הכרמל ושדה כלניות

קריאת המואזין, נבלעת בקול נפץ
האם בתוך הפחד את מוצאת תקווה.
אני רוצה להאמין, שאת לא מתיאשת,
שמרי עוד קצת כוחות ליום הבא

כרמל כאן אבא
אעשה הכל עד שאראה אותך חוזרת.
נוכל פשוט לנשום. בלי לפחד ממה שעוד יכול להיות
נהנה מיום יפה, אולי מסתם ריצה בערב
מטיול אל הכרמל ושדה כלניות

אבי מתתיהו	14.5	לורנה וויאט	10.5
ינר קורנבליט		נדב בר שמואל	
גאיה יובל		שחר וולפין	
מיקה כרמי		תמיר שפרונג	11.5
אלהייה לב		רנת סויסה אורן	
ענת נאה	15.5	יהל גרשמן	
רז אלאני		דודי פוקס	12.5
הדס ויסבקר	16.5	יניב גלוק	
שי פלד		עופר ענבר	
יהב כהן		ליבי ויינטראוב	13.5
שליו דיין		יהב אורן	

